

Чучело, робот і я

Євген Дудар

У нашій сім'ї з'явилося третє. Воно перевернуло все догори ногами. Перш за все поламало мені режим дня. Пропали мої ранкові фіззарядки. Пропали мої вечірні прогулянки. А основний мій домашній робочий час зводився до того, що я чергував біля колиски свого чада і стежив, щоб воно не виплюнуло пустушку. Бо тільки-но пустушка виплигувала з його ротика, в чадові ніби автоматично включалася сирена. І тоді сусіди зверху починали частіше совати по підлозі стільцями. Сусіди знизу щось прибивали на стелі, а сусід збоку починав на повні груди співати.

Та все це ще півбіди. Найгірше те, що вдень, коли я був на роботі, воно висипалося. А вночі йому дуже подобалося дивитися на мене, коли я сиджу біля колиски. Уявіть собі. В кімнаті темно чи напівтемно. Дружина, вимучена за день щасливим материнством, спить як убита. Воно ж, виспане за день, лежить і лупає в темряві оченятами, я ж —клюю носом біля колиски. Тільки-но встаю зі стільця, воно знову включає свою неповторну сирену, і сусіди знову сигналізують крізь стіни-про свою солідарність.

— А що, коли зробити чучело? — висловила свої міркування дружина.— Все одно в темряві воно твого обличчя не бачить, тільки тінь.

Я погодився з дружиною, що воно бачить тільки тінь. Але чучело?. Уявіть собі біля колиски нащадка чучело батька.

— Ні. Ні в якому разі! — категорично заперечив я дружині.— Спочатку буде про чучело думати, що то батько, а потім батька вважатиме за чучело.

Та через кілька ночей довелося здатися. Я взяв свій комбінезон. Напхав у нього всякої всячини. Замість голови причепив м'яч. На м'яч приліпив жінчин шиньйон, і вийшов непоганий батько. Посадив я цього "батька" на стілець біля колиски, а сам навкарачки відповз до свого ліжка.

— Якщо, — кажу дружині, — не зауважило того, що в батька над колискою висів ніс, а в цього немає носа, то битва виграна.

Чадо моє щось кілька разів крекнуло, але змирилося. Мабуть, йому було все одно, що батько з носом, що без носа, аби сидів біля нього...

Проминуло кілька років. Мій нащадок уже добре в'язав слова у речення, і чучело не відповідало посаді, яку займало. Довелося його увільнити від обов'язків батька. І тут жінка висунула нову ідею:

Слухай. А що, як ти змонтуєш робота? Такого, як у тебе в лабораторії.

Тепер я дружині не перечив. Через тиждень удома, в кутку, стояв робот. І моє чадо прив'язалося до нього, як до рідного батька. Воно засипало робота запитаннями. І він на всі відповідав точно і правдиво. Дружина була в захопленні і висловила думку: чому б мені не написати дисертацію на тему "Роль робота у вихованні молодого покоління"?! Та через невеличкий відтинок часу, відповідаючи на питання мого чада, робот почав

заїкатися й блимати лампами. А коли чадо поставило перед ним питання руба: "Звідкіля беруться діти?" — робот блимнув одночасно всіма лампами, зашипів і згорів...

Зараз моєму чадові чучела вже не треба. Скоро він сам змушений буде робити чучело. Правда, часом чучелом він називає свою маму, тобто мою дружину. Мабуть, отой шиньон на футбольній голові у ті далекі роки сплутав усі карти, і вій думав, що біля колиски сиділа мама. Проте без робота не обходиться й досі. Функції робота виконую я, його рідний батько.